Engin Erkiner olarak ölüme hic bu kadar yaklasmamistim.

Bastan belirteyim: Bilgisayarin hafiza ünitesi bozuldu, yarin degisecek ve umarim düzelecek. Bu yaziyi baska bir bilgisayarda ve Almanca klavye ile yaziyorum. Bu nedenle Türkce harfler kullanamiyorum, ama yazi fazlasiyla anlasiliyor. Bu yaziyi da böyle okuyun artik...

Önceki yazilardan birisinde gecmiste öldürülmüs arkadaslarimizla ilgili olarak herkesi bildiklerini aciklamaya davet etmistim. Degisik insanlardan bilgiler geldi. Sahte isimle bilgi gönderenleri dikkate almiyorum. Tanisip konustugum insanlari bile arastiriyorum. "O, bu konuyu bilir" bilgisini aldiktan sonra verilen bilgiyi dikkate aliyorum.

Konu ciddi ve böyle davranilmasi gerek...

Her hatanin dönüsü vardir, ölüm disinda hersey telafi edilebilir. Öleni geri getirmek imkani ise bulunmuyor.

Hanna`nin ölümüyle ilgili bilgiyi kisa süre önce aciklamistim.

Kitap Fuari sirasinda, "bunlari simdi konusmanin sirasi degil, insanlar kiziyorlar" diyen bir arkadasa itiraz etmistim. Ölüm bu, baska bir sey degil. Öldürülmelerinin üzerinden de en az 25 yil yani ceyrek asir gecmis. Konusulmakta gec bile kalindi.

Bu arkadasa verdigim sözü tutacagim ve Nebil Rahoma`nin ölümüyle ilgili olarak aktardiklarini anlatmayacagim. Öldürülme nedeni olarak anlatilan bilmedigim bir sey degildi, ama olsun, yazmamam sartiyla bunu ve baska seyleri anlatmisti.

Ama Nebil ile ilgili benim anlatacaklarim var. Aylarca Istanbulda kaldi ve birlikte bir banka isine ve Intercontinental eylemine girmistik. Bunlarin disinda da aylarca sürekli görüstük.

Önce banka isinden baslayayim. Banka, Harbiye Akbank. Orduevinin karsisinda ve ana cadde

üzerinde. Para durumumuz sikisik. Önceki eylemi yapamamaktan dolayi iyice sikismisiz. Her banka eyleminde oldugu gibi yaklasik bir hafta birlikte istihbarat yapiyoruz. Konusup tartisiyoruz.

Daha önce yine anacadde üzerinde olan Yusufpasa Akbank`in birkac gün istihbaratini yapmistik. Sonra bankanin önünde iri kiyim iki kisinin dolastigini gördük. Biz kesfimizin son noktalarini tamamlarken, adamlar da bizimle birlikte kaldirimda volta atiyorlardi. Nebil, "bunlar polis, silahlari var, gördüm" dedi. Yusufpasa yatti. Hic birimizin aklina da "bu polisler nereden cikti?" sorusu gelmedi.

Takip altindayiz. Polis bankayi soyacagimizi anlamis, önlem almisti.

Yakalanip Ikinci Subeye getirildigimde bana sorulan ilk soru, "Yusufpasa`yi neden soymadiniz?" idi ve ben "nasil bilebilirler?" diye felaket sasirmistim.

Gercek durum su imis: Iki polis, "gidin buradan" diye bize kasten silahlarini göstermisler. Biz üc kisiydik ve hicbirimiz durumu anlamadik.

O polislerden birisi Ikinci Subede hücrenin deliginden bana, "Ulan ne salak adamlarsiniz. Yine de size helal olsun. Sizin yüzünüzden de sürgüne gidiyorum" demis ve kaybolmustu.

Harbiye Akbank`in istihbarati da bir hafta sürdü. Bu arada, Antakya`dan "Nebil kesinlikle eylemlere sokulmasin, ben gelinceye kadar bekleyin" haberi geldi. Aldirmadim. Nebil güvenilir ve sogukkanli bir arkadasti. Konusulmasi gerekiyorsa eylemden sonra konusulurdu.

Biz istihbarat yaparken polisin de durumu anladigini ve kendince hazirlandigini belirtmeye gerek yok. Planlari söyle: Bankaya girecegiz ve bizi is üzerinde bastiracaklar. Böylece Istanbul`da sürekli olan olaylar nedeniyle prestiji iyice düsmüs olan polis durumunu kurtaracakti.

Sabah 8.30`da bankanin önündeydik. Söför arkadas, "cok erken, biraz bekleyelim" dedi.

Icimden bir ses beni dürttü ve "simdi giriyoruz" dedim. Girdik, gayet güzel isi bitirdik. 15 dakika bekleseymisiz, polis timi üzerimize geliyormus. Bankaya bu kadar erken girecegimizi dusunmemisler.

Bankanin pencerelerinin parmaklikli oldugunu hatirliyorum. Kacacak yer yok. Icerdekileri rehin alip direnecektik ya da belki de bankadan cikip caddenin karsi tarafindaki arabaya giderken saldiracaklardi ki, o zaman pek kurtukus sansimiz yoktu.

Ölüme hic bu kadar yaklasmamistim. Ilginc olan, o sirada hic bir seyin farkinda olmayisimizdi.

Sürecek...